

mondatokban tártam fel előtte az igazságot és ő megmerevedve bámult a levegőbe, mint aki nem tudja felfogni a szavak értelmét. Még mindig azt hittem, meg fog bocsátani.

— Bocsáss meg nekem . . . mért nem szólsz semmit?

Ijedten, félve lestem a szavát, mintha az apámtól várnék vigasztalást.

— Felelj hát . . . szólj valamit, könyörgöm!

Felállt. Kicsit ingadozva, de határozottan indult kifelé, mikor egy székben megbotlott. Félálomban, kábultan segítettem talpra.

— Ne menj el, kérlek, ne menj el . . . egy nő . . . maradj . . .

Vártam a szavát tikkadtan, a megnyugtatót, engesztelőt, de ő csak ennyit mondott, csendesen, lágyan, zengő, mély hangján, csak ennyit:

— Merçi.

— Eredj. — A leány is elment. Egyedül maradtam az asztalnál, zúgó fejemmel, homályos szemem előtt a Szajna lépcsői vibráltak. És egyszerre kivert a hideg veríték. A kusza, elömlő zenében, a táncoló párok felett ebben a pillanatban megjelent dermesztő-félelmetesen, aki a sötét szobában valaha elbujt: a Rém.

Ottlik Géza.

OLY SZÉP...

*Oly szép, oly szép a halál nyáron,
Madár dalol az akácfaikon,
Falevél árnyéksipkét mintáz,
Szitakötő fűszálon hintáz.
Langyos könnyben fürdik a márvány,
Boldog szemöldök a szivárvány,
S mikor a nap melán aláhuny
Él a «Meghalt» s ragyog a dátum.*

*Ó, de télen . . . A fák csontváza
Jégcsengőit ijesztően rázza,
Nincs a Napnak napja, csak éje,
Hull a feledés hópihéje.
A mécskeket szelek kihűtik,
Dér tömi be a kő betűit.
Hó felett halotti dal dúdol
S csak drót marad a koszorúból.*

Falu Tamás.